

глупаво бабичище. Единият се съ-
тилъ и рекълъ: да вземемъ да ѝ
върнемъ кравата и, докато не се е
върналъ дѣдото, да си откараме
добитъкътъ, че не знаемъ на ка-
какъв човѣкъ ще налетимъ.

Потърсили кравата — нѣма я. Ето
ти сега друга беля. Отново се зами-
слили калугеритѣ. Па накрая рекли:

— Чувай бабо, тази стока е чу-
жда. Тя е на манастира и снощи
е побѣгнала.

— Кого ще лъжете! — викнала
бабата. — Ако е чужда, защо не е
отишла въ нѣкой другъ дворъ, ами
въ моя? Моя си е стоката — не се
мжчете да ме лъжете!

Тогава се обадилъ най-стариятъ
калугеръ и рекълъ:

— Харно, бабо, нека е така,
както ти думашъ. Само не бива да
забравяшъ, какво ни каза, когато
ни хариза кравата. Нали рече, че
не щешъ сто, а само две млади

волчета. Ето ти тѣзи две, прибири
ги и хвали Господа.

Дуньо и Пѣйчо презъ това вре-
ме били влѣзли вече въ двора и
слушали припирнята.

— Тѣй е, бабо, прави сж калу-
геритѣ, — рекълъ Дуньо. — Две си
поискала, две ще вземешъ. Само
че ние ще ти ги изберемъ.

И избрали Дуньо и Пѣйчо две
отъ най-хубавитѣ волчета и ги за-
вели въ обора, па изпратили по
живо по здраво калугеритѣ.

Благодарили отъ сърдце таксидио-
титѣ на двамата палавци, безъ да
подозиратъ, че всичко тѣ сж скрои-
ли, и си заминали доволни, че се
оттървали само съ две даначета.

На другия день Пѣйчо и Дуньо
завели на бабата дѣртата крава.
„На ти я, Господъ ти я връща, че
е много стара, — казали тѣ, — и вка-
рали и нея въ обора“.

(Следва)

Е. Кювлиевъ

МОЛИТВА

Боже, що си въ небесата,
да святи се име твое!
Изпълни съ добро земята
и да бжде воля твоя!

Дай ни хлѣбъ, просторъ и слънце,
миръ и обичъ за човѣка,
и тогава ние всинца
ще те славиме до вѣка!

Бсемогъщи Боже мили,
протегни дѣсница свята,
укрепи ни съ Твойтѣ сили
да запазимъ си земята!

Твоятъ духъ надъ насъ да свѣти
като слънце въ небосвода!
Да пребжде съ вѣковетѣ
вѣрата ни и народа!

Недѣлчо Беневъ